. . . . . .

Лютим, жорстоким дзвоном
Видзвонює сталь.
Скрикує льодом червоним,
Холоне Звіздаль.
Кулі до чол — як бджоли,
Шабля руба.
Солить сніги і солить
Червона ропа.
"Витривать, витривать, брате,
У боротьбі!"
Чотири гранати — для ката,
А п’ята — собі.
Лютим, жорстоким дзвоном
Видзвонює сталь.
Скрикує льодом червоним,
Холоне Звіздаль.
. . . . . .

— "Дивись, богомазна рать,
Дивіться, праведні лиця!..
Хто там ще може співать,
Хто там сміє молиться?!"

— "У Бога, у мать, у все!
Яка там у чорта віра!"
Як чорна гадюка, повзе
Чорна зневіра.

Додолу — вигуки відчаю,
Камінням — у пустелю,
А пісня стіни розвертає,
А пісня ломить стелю.

Прокльонів чорні каменюки
Визбирує підлога,
А співу батьківського згуки
Полинули до Бога.

Але не чує Божа Мати,—
Їй, сповненій спокою,
Лише дитину обіймати
Пестливою рукою.

Та пісня смертницького хору
Замовкнути не хоче,
Та пісня — вгору, вгору, вгору,
До Тебе, Боже Отче!

Ось віє крилами своїми
Біля Твого порогу...
Ви розступіться, херувими,
Ви дайте їй дорогу!

Ось перед самим Твоїм ликом
Скривавлена орлиця...
Такими клекотами й криком
Ніхто не вмів молиться!

Так вимагати, так благати
Ніхто ніде не може.
Чому ж Ти, серцем пребагатий,
Не відізвешся, Боже?

Чом’ непорушний так глибоко,
Чому мовчиш так глухо?
Невже не бачить Твоє око,
Не чує Твоє вухо?

Мовчать святі Твої ошую,
Німіють з одесної...
О, так, ніхто із вас не чує
Молитви голосної!

Якби ви чули, то стемніли б
Злотисті ваші німби,
То не німів би Ти на троні,
Не висидів на нім би!

Якби дійшли до Тебе згуки
Розмоленого співу,
То благословні Твої руки
Стиснулися б од гніву,

То став би темним Ти і жаским
У хмарі чорноперій,
То враз би з стукотом і брязком
Розкинулися двері.

То розсікла б їх, повна грому,
Важка Твоя десниця —
І не була б із Твого дому
Негідная в’язниця.

То не була б із Твого раю
Стократная руїна,
То вся б од краю і до краю
Воскресла Україна!

Як древлє, кинувся б Ти, хижий,—
І, сяючи на мети,
Повів би меч архистратижий
Освячені багнети...

. . . . . .
Як птиця та осиротіла,
На крилос полетіла,
Забилась крилами об крила
Святого Михаїла...

"Ти зійди, зійди з свого образу,
Янголе ясний,
Стань між нас отут, своїх воїнів,
Зброєю брязни!"

Мовчить Христос. Німіє Саваоф.
Недвижні крила Михаїла.
Ні Богові, ні янголам Його
Немає до людини діла.
. . . . . .
Недаремне, ой недаремне
Западало сонце пожаром,
Ой глибока яма і темна
Та за містом Базаром.

Од світанку та до світанку —
Цілий день, настрашено-білий,
Цілу чорну ніч без устанку
Заступи стукотіли.

Недаремне заходу горно
Кривавило обрій зловісто.
Ой глибоко поле і чорно
Позіхнуло за містом.

Прага, 1936